

kan opstilles mod de gottorpse Prætenfioner. Kommer det engang til en europæisk Proces, bliver der altsaa dog Noget, hvortil den danske Konge kan støtte sig, og hvorved han muligen kan haabe at faae de gottorpse Prætenfioner kendte ugyldige overfor de danske, saa at den Fare, der kan være ved disse Prætenfioner, derved bliver betydeligt forringet. Dette med Hensyn til Kronen og dens Afkomster.

Kronen, ville vi, skal gaae over til Prinds Christian af Glücksborg og hans mandlige Afkom i Genhold til Kongeloven og til de Foranstaltninger, der i saa Henseende ere trufne paa Kongelovens Grund. Lad os et Dieblisk erindre, at, naar vi tale om Prinds Christian og Prindsesse Louises mandlige Afkom, er dette allerede tilstede; vi behøve ikke at søge fremtidige mandlige Arvinger til Danmarks Rige; thi Prinds Christians tvende Sønner ere det allerede. Ifølge Kongeloven og de paa dens Grund stedsundne Renunciationer er Retten til at bestige den danske Throne gaaet over paa Prindsesse Louise, og efter hende tilkommer den ubestridelig hendes tvende Sønner; de ere efter foregaaende Cognaters Frastigelse arveberettigede efter deres Moder (Hør!). Det er et Punkt, som hidtil ikke er omtalt, at her er to nu levende Cognater, hvis Ret kan stærkt berøres af den Ordning, der skal foregaae, uden at nogen Frastigelse for deres Bedkommende foreligger. De kunne først komme paa Thronen efter deres Moder, men hun har overdraget sin Ret til sin Mand. Han kunde uden at forandre Ordenen regjere i hendes Navn med Kongetitel, men skal han regjere selvstændigt, maa hans Regjering ogsaa sikres for det Tilfælde, at hans Gemalinde skulde døe før ham, at der ikke kan tænkes at opstaae Strid, om han da skulde vige for sine Sønner; og for dette Tilfælde er en udtrykelig Bestemmelse nødvendig. Dette er en saadan, vi først maae vedtage. Vi maae give vort Samtykke, ikke til, at Prinds Christians Sønners Arveret ophæves, for at de igjen kunne faae en Arveret efter deres Fader, men til at deres Arveret først skal træde i Virksomhed ikke efter deres Moders, men efter deres Faders Død. Der indskydes saaledes et temporært Led i Rækken, nemlig Prinds Christian selv; men hans Afkom kommer paa

Thronen med den Arveret, som hans Sønner have efter deres Moder, og som jeg troer, vi ikke engang ere villigen besøiede til, uden udtrykelig Frastigelse, at fratage dem. Retten, hvormed de fremtidige Konger, Prinds Christians Afkom, skulle herske over Danmark, er da en Ret, som udgaaer fra Danmarks gamle danske Konger og fra den ældre Arvebestemmelse; det er en Ret, som Udlandet erkender, men som Udlandet ikke skaber; og det har heller aldrig gjort Paastand derpaa. Udlandet har ikke i Londonertracatens tilkjendt Prinds Christian af Glücksborg Danmarks Throne, det danske Monarchie; der siges kun, at, naar Prinds Christian ved Foranstaltning her hjemme bliver Konge i Danmark, vil Udlandet anerkende ham og efter ham hans mandlige Afkom som Konger. Udlandet har behandlet os med Sømmelighed; vi skulle selv tagttage paa lignende Maade vor Værdighed ligeoverfor Udlandet; men vi skulle ikke blot tagttage vor Værdighed, vi skulle tagttage vor sande og meget vigtige Interesse; vi skulle bevare for Prinds Christians Sønner, for hans mandlige Afkom, en væsentlig Ret og væsentlige Forpligtelser. Med Hensyn til Retten skulle vi sørge for, at Prinds Christians mandlige Afkom kan herske her med den Tryghed og den Anseelse, som det giver, at høre til de nedarvede Regentlægter (Hør!). Vi skulle sørge for, at den nye Række af Regenter fremtræde som en ny og forynget Green paa det gamle Træ i uafbrudt Forbindelse dermed, befæstet ved den Værfrygt, som Bevidstheden om den gamle, nedarvede Ret indpoder i Folkets Hjerte. Men hertil svarer en Forpligtelse. Vi skulle forpligte Prinds Christian og hans mandlige Afkom til at modtage Riget som sande danske Konger; de skulle vide, at de regjere over et Land, i hvilket to Nationaliteter ere tilstede, og de skulle skjænke disse lige Ret; men de skulle tillige vide, at de modtage en Krone, under hvilken Danmark er det uomtvistelige Hovedland, til hvilket de andre Lande have sluttet sig. De skulle vide, at de blive kaldte til Danmarks Rige, fordi deres Bedstemoder er en Sønnedatter af den danske Konge Frederik den Femte (Hør!). Det er en Lykke for Prinds Christian